

**„Lietuva, kai aš tave
tariu...“**

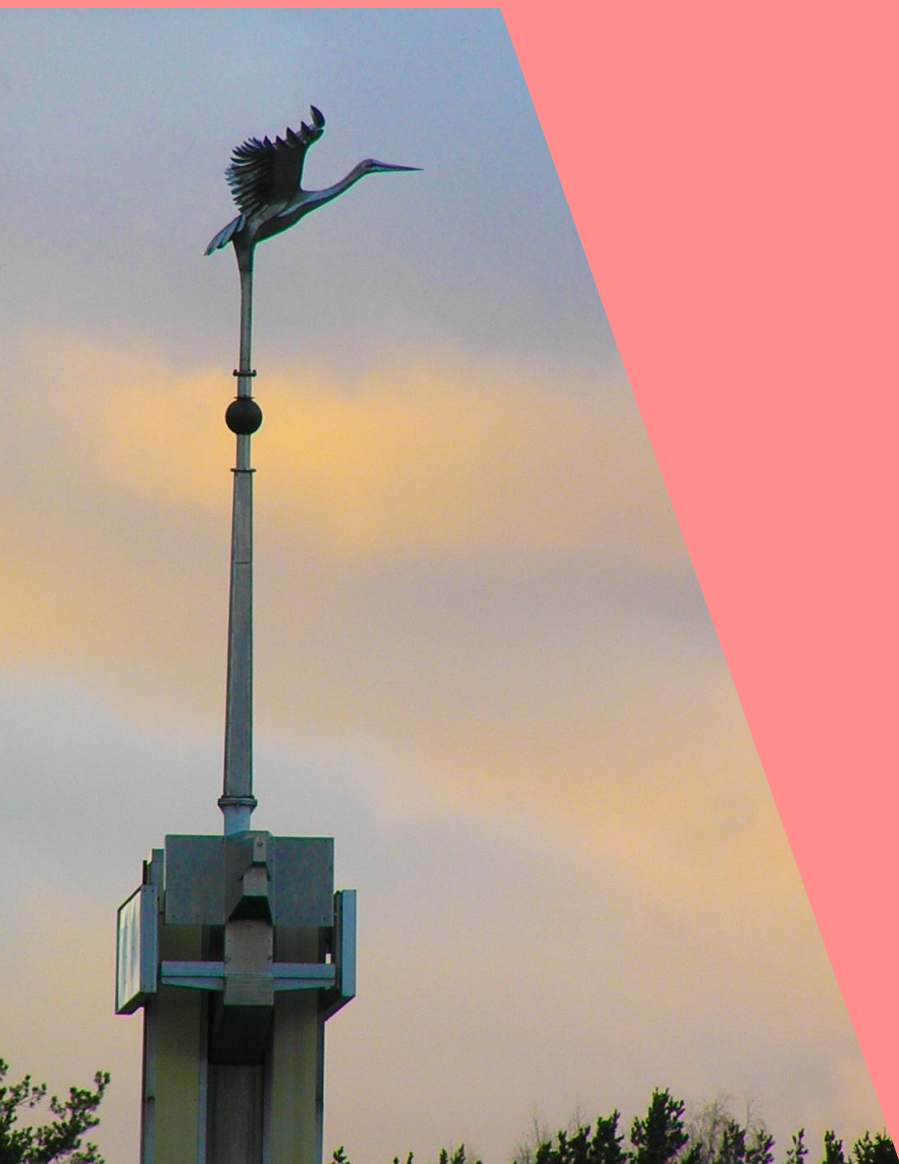

**Vasario 16-oji
Lietuvos
valstybės
atkūrimo diena**

Eilēs Lietuvai, Tēvynei, gimtinei

Nuotrauka: Andrej Judin

Juozas Nekrošius Tėvynė

Tą šilą apjuostą
Vaivorykštės juosta,
Tą žemę rasotą,
Tą kvepiantį sodą,
Tą gintaro saują,
Tą tekančią saulę,
Tą skrendantį paukštį,
Tą ažuolą aukštą,
Virš jo tą mėlynę
Vadinam Tėvyne.

Remigijus Gražys Tu esi

Tu esi, Tėvyne, ir tyliausiam žody,
O tyliausiam žody gal daugiau šviesos...
Čia kasvakar lyja migdančiai, vienodai,
Anei vartai giržtels, anei šuo sulos.
Tik rytais vėl medžiai lapais plevėsuoja,
Lyg ežiai ant lapų vartosi vaikai.
Man – duobė žarijų po slenksčiu pilkuoju,
Akyse – užmigę tolimi miškai.

Justinas Marcinkevičius Du eilėraščiai

1

Pakėliau raibą gegutės plunksną –
beržynas užkukavo.

Pakėliau pilką vieversio plunksną –
arimas užgiedojo.

O kai pakėliau vargų kryželį –
Lietuva atsiduso.

2

Ašara Dievo aky
Lietuva ką tu veiki

nieko tavęs neprašau
tik nenutildama šauk

volunge šauk ažuole
akmeniu kelio gale

Mano kraštas

Šita žemę man likimas dovanojo
Pilką dangų, sniego sodus ir pilis
Ji klevais raudonais rudenį liepsnoja
Ji atvėrus kiekvienam plačiai duris

Man jos grožio kiek yra, tiek ir pakanka
Jos kalba mane užbūrė amžinai
Ir tegu ją visos negandos aplenkia
Mano žemė man – vieninteliai namai

Vien tik ji yra prasmė tikroji
Nepakeis jos niekas niekada
Jai vienai tu viską paaukoji
Ji tavo pradžia ir tavo pabaiga

Jei tavęs nėra, į ką man atsiremti?
Kaip surasti ryto saulę languose?
Į kurią pasaulio pusę reikia žengti?
Kaip išsaugot tavo vardą,
Tavo vardą vaikuose?

Vien tik ji yra prasmė tikroji
Nepakeis jos niekas niekada
Jai vienai tu viską paaukoji
Ji tavo pradžia ir tavo pabaiga

Tavo skausmo niekada aš nepamiršiu,
Bet žinau, kaip greitai medžiai vėl žydės
Kada nors ir pats į medį aš pavirsiu
Mano žemė kai mane namo pakvies.

Vien tik ji yra prasmė tikroji
Nepakeis jos niekas niekada
Jai vienai tu viską paaukoji
Ji tavo pradžia ir tavo pabaiga

Tekstas: Erika Drungytė
<http://dainutekstai.lt/r192517/gytis-paskevicius-mano-krastras.html>

Nutorauka : Visaginas. V. Ščiavinsko
<https://www.lrytas.lt/verslas/rinkos-pulsas/2021/05/30/news/miestas-lietuvas-pasienyje-turi-planu-isjudinti-gelezinkeli-i-daugpili-svajoja-prisivilioti-dirbti-latvius-19408068>

Janina Degutytė

Mažutė

**Tu - mažutė, tu telpi visa
Į Čiurlionio karalių delnus...
Tu - riekelė duonos kasdieninės
Ant pasaulio vaišių pilno stalo...**

**Tu ant gaublio - mažas lopinėlis,
Žalgirio šarvų plieninis žvynas.
Pirčiupio liepsnos ir kraujo ženklas
Ežerų dangaus tyriausias lašas.
Žalias rytas ant pilkų arimų,
Spindulių lietus aikštės erdvėj.
Tu - ant gaublio - padūmavęs gintaras
Su pušies kvapu ir kraujo atšvaitu...**

**Tiktai mūsų meilėj - tu didžiulė.
Mūsų delnuose - tu nesudeginama.
Mūsų ilgesy - brangiausia pasaka.
Mūsų akyse tu - saulės kraštas.**

Nuotrauka iš: <http://www.fotovisaginas.lt/>

Bernardas Brazdžionis Lietuvos laukai

Lietuvos laukai, ramunėm ir berželiais
ir auksinių kviečių biržėm papuošti,
jūsų kloniai lygūs, jūsų pievos žalios,
šaltinėliai jūsų skaidrūs ir šalti,

verkdami lietuvių guodėt liūdną širdį,
kad nemirs jis ir nevalioje namų,
akmenėlj šalia vieškelio pravirkdėt,
nepravirkdėt tik tironų svetimų ...

Lietuvos laukai, kaip žydintis vainikas,
nuo šešupės lig Dubysos, lig Svalios, —
jūs artojo džiaugsmas buvot, džiaugsmas likot,
pažadais tuščiais jo nieks nesuviliot!

Pažadų tuščių, nei svėrių, nei kūkalių
neaugins vaikams senų tėvų dirva,
ir tremtinių, ir vergų pakels ji dalią,
ir po gruodo, po žiemos vėl bus gyva.

Lietuvos laukai lietuviui težaliavo,
Lietuvos laukai lietuviui težydės,
ir milžinkapy viršūnė aukšto klevo,
kur išaugo iš senolių mūsų širdies,

tik lietuviui oš, kaip amžių amžiais ošė,
tik vaikams jo žalią laimės lapą mes ...

Amžių Tėve, iš dausų pilies aukštosios
laimink mūsų Lietuvos laukų žemes.

Jonas Strielkūnas Lietuva

Lietuva — kaip šūvis į krūtinę,
Lietuva — kaip skrydis lig dangaus,
Kaip diena pirma ir paskutinė,
Už kurios lyg skęstantis laikas.

Lietuva — akmuo prie slenksčio seno
Ir lietaus lašelis debesy.
Lietuva — ugnis, kurią kūrenam
Ir kurioj sudegsime visi.

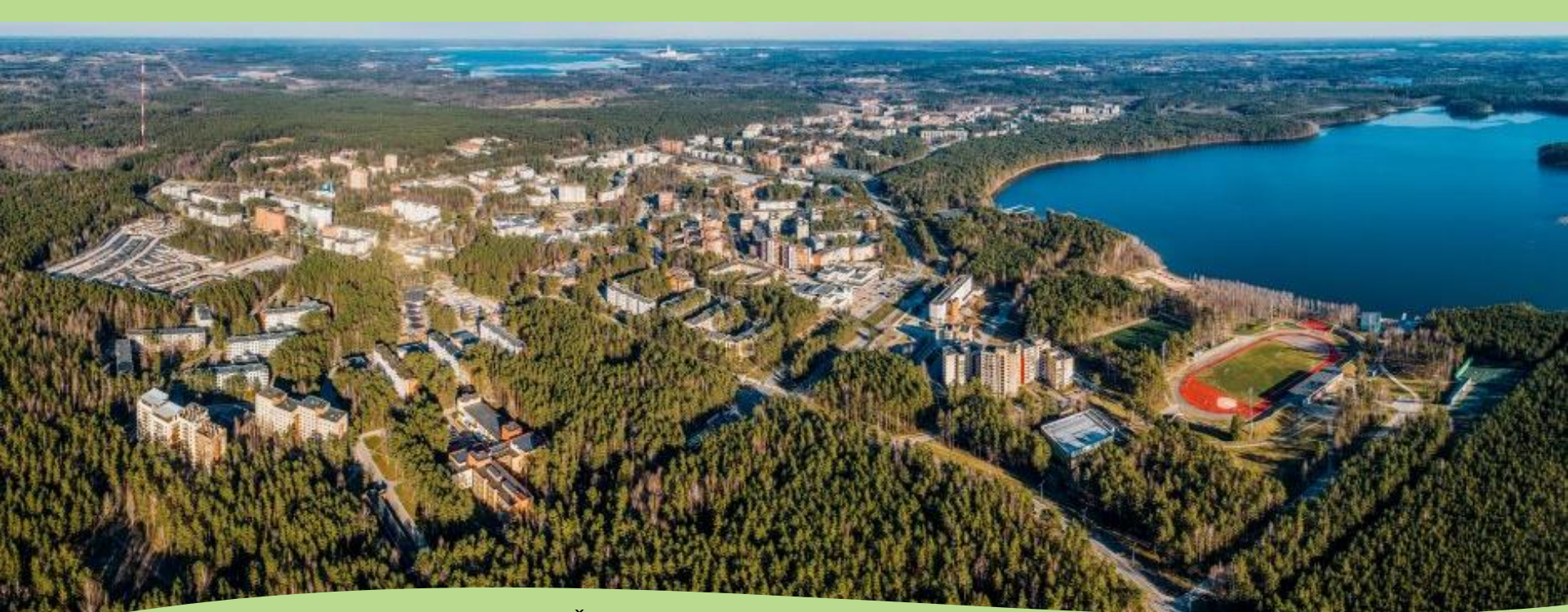
Lietuva su pagonybės mitais,
Lietuva su šimtmečių lažu.
Lietuva — grėsmingas dinamitas
Tūkstančiuos sukilėlių laužų.

Visos pievos, upės apraudotos
Graudžiose lietuvės raudose.
Švietė širdys protėvių raudonos —
Požemiuos įkalinta dvasia.

Mes visi tenai — gelmėj — užgimę
Po lenktu sukilėlio dalgiu.
Ir visus mus Lietuva augino
Tarsi lauką želiančių rugių.

Ak, rugiai, iškentę gruodžio vėją,
Ir keliai, nubėgantys kalvom...
Kažkada iš Lietuvos atėję,
Mes ir vėl sugrįšim Lietuvon.

Ir tenai, kur po visų klajonių
Žemėn atsiguls mana galva,
Nerašykit mano vardo, žmonės,
Parašykit, žmonės: L i e t u v a.

Man Lietuva – Šešiolikta Vasario
Pačiam vidury tautų žiemos,
Ir koplytėlė dievdirbio stebukladario
Rūpintojėlio rūpesčiu už mus prie kryžkelės rymos.

Bernardas Brazdžionis

Man ji atsakymas į siaubo naktį sausio
Ant laisvės aukuro po tankais traiškoma „Už ką?“
Ryžtinga kovo, iš visų kovų šviesiausio,
Mums laisvę skelbianti laimėtoja, nebe auka.

Man ji ne vien tik šventas žemės vardas,
Ji motina, tautos gimdytoja, ji vaidilutė, su
Karališka karūna Vytauto, aštrus Kęstučio kardas,
Joje karaliaus Mindaugo pakrikštytas esu.

Man ji duktė iš seno lopšio baltų
Sesuo jotvingių vingių, aiškių alkuva,
Man ji ramunių pilnos pievos baltos,
Baltai žalių sodybų žydinti ieva.

Kas šviečia virš galaktikų visų : eilėraščiai / Bernardas Brazdžionis. – Vilnius : Lietuvos rašytojų sąjungos leidykla, 2004. – p. 100

Nuotrauka: <https://www.diena.lt/naujienos/lietuva/salies-pulsas/visaginas-kuria-miesto-muzieju-sieks-pritraukti-branduolinio-turizmo-megejus-1039593>

Sveikiname su švente !

Džiaukimės laisve !

